Děkujeme!
Vstáváme z mrtvých
Pod rouškou anonymity

měsíčník herně-literárního serveru darkage.cz
4. ledna 2014, ročník 6, číslo 1

Obsah:

Děkujeme! Hrun 4
Jazykový koutek DonaSimona DonSimon 4
Letný megasraz 2013 Ursa_Minor 5
DA a fotbal Eugene 7
Když na Drbnu jdou chmury Falianne 10
Jackie Collins – Šance Townie 13
Hobit: Šmakova dračí poušť Morghot 16
Na Hobita v kostýmech Chiisai 21
Pod rouškou anonymity Morghot

Vstáváme z mrtvých

Morghot

Když v únorovém úvodníku Teranell psala, abychom Mirroru přáli tolik elánu, jako má jejích šest psích mrňousků, málokdo by asi čekal, že za celý rok vyjdou jen tři čísla. V porovnání s minulým rokem je to o dvě třetiny méně a otázky, které vám vyvstaly v mysli, jsou namístě. Opravdu se nejedná o žádné pecivály, ani psíky na hlazení, kterým by scházela chuť do života - to jenom naše redakce upadla do krátkého kómatu.

Naneštěstí se nenašel nikdo, kdo by si troufl na první pomoc, a ani nepřijela záchranka. Nakonec však přišel Mirror pozvolna k sobě a začal se mátoživě zvedat. Ještě se mu občas zamotá hlava a musí se často opírat, ale už zase stojí na nohou.

Víme, že máme co dohánět a je se za čím ohlédnout. Z mrtvých vstala naše Drbna a té černi, kterou vidí, je požehnaně. Nezapomněli jsme ani na tradiční fotbal a Megasraz, ze kterého na vás čekají výpovědi očitých svědků. Milovníci mafie si dozajista přijdou na své v knižní recenzi od Townieho a na kus řeči jsme si odchytli i největšího „mínuskáře“ JokerSe. Všem pisatelům děkujeme a přejeme úspěšný rok 2014!

Redakční tým:

Zrcadlový Šotek

Barbora „Enefa“ Mlejnková

Petra „Teranell“ Bedřichová

Eliška „Pavettka“ Žáčková

Hana „Falianne“ Loudová

Martin „Regisek“ Brabec

Ilustrace na obálce: Jezinka
Autoři textů: DonSimon, Eugene, Falianne, Hrun, Chiisai, Morghot, Townie, Ursa_Minor
Korektury a editace: DonSimon, Chiisai **Sazba a grafická úprava:** Enefa
Ročník šestý, číslo 1.
Vydáno pod patronátem serveru www.darkage.cz, 4. 1. 2014.

Své ohlasy, připomínky a nápady nám můžete psát na redakční mail daily@darkage.cz nebo na fórum DAily Mirror.

Děkujeme!

Děkujeme!

Mnoho z vás tu na DA dělá něco pro ostatní, ale ne vždy se dočkáte vděčnosti, kterou si vaše ochota zaslouží. Alespoň zde na tomto místě bychom tedy chtěli vždy poděkovat někomu z vás – a tím teď nemyslíme ani tak programátory či administrátory. Mluvíme o těch ostatních, méně známých tvářích, kteří se tu nějakou činností podílejí na vytváření zábavy pro ostatní a vylepšování našeho serveru.

Pro toto číslo jsem si dovolil zvolit takovou osobu sám. Druhý ročník soutěže „Dopiš svůj osud“ jen před několika dny úspěšně skončil a vypadá to, že pokračování nás čeká opět v létě příštího roku.
Celou soutěž přitom organizuje jediný člověk, který mimo jiné také pomáhal při tvorbě několika singlequestů a nyní podle našich informací chystá dokonce jeden vlastní.

Khargarwargonsu

Děkujeme ti, Alim_Thore!

Milí čtenáři, pokud máte vlastní návrhy na lidi, kteří by si podle vás zasloužili poděkovat, napište mi své tipy na vzkazník (včetně toho, za co byste právě jim poděkovali).

Jazykový koutek DonaSimona

Taky se vám slovo „dvěma“ zdá nespisovné? Pokud ano, je dnešní článek určen právě vám – stali jste se totiž další obětí snahy o hyperkorektnost. Tvary s koncovkou -a (dvěma, oběma, rukama, nohama, ušima apod.) zůstaly v češtině jako zbytek takzvaného duálu, třetího čísla vedle jednotného a množného. Používá se výhradně pro číslovky dva, oba a pro párové části lidského těla (oči, uši, ruce, atp.). V češtině samozřejmě existují i gramaticky „správné“ tvary nohami, uchy, ručičkami atd., ale ty můžeme použít pouze tehdy, pokud se nejedná o označení částí lidského těla.

Oběmi dvěmi rukami

V této větě, kterou jsem nedávno zahlédl na jednom diskuzním fóru, najdeme hned několik chyb. Za prvé se to týká skloňování číslovek dva a oba. To je nezvyklé, a tak se často místo správných tvarů dvěma, dvou objevují chybné varianty dvěmi, dvoum, dvouch.

Kompletní správné skloňování vypadá takto:

- 1. p. – dva, oba
- 2. p. – dvou, obou (nikoli dvouch, obouch)
- 3. p. – dvěma, oběma (nikoli dvoum, oboum)
- 4. p. – dva, oba
- 5. p. – dva, oba
- 6. p. – dvou, obou (nikoli dvouch, obouch)
- 7. p. – dvěma, oběma (nikoli dvěmi, oběmi)

Další chybou v našem příkladu je samotné spojení „oběma dvěma“, protože gramatika připouští jen použití „oběma“ nebo „dvěma“ – například nikoli „oběma dvěma rukama“, ale „oběma rukama“. Speciálním případem a výjimkou je pak ustálený výraz „Mezi čtyřma očima“, který je mluvnicky nesprávný, protože čtyřma je tvar duálu, který se číslovky čtyři netýká.

Až tedy zase někde uvidíte větu typu „Přišel na večírek v doprovodu svých dvouch dcer“, vzpomeňte si na tento článek.

Letný Megazraz 2013 alebo Prečo Lucinka spadla z hojdačky?

Pretože nemá ruky. A ďalšia várka podobne úchylných vtipov napĺňala atmosféru víkendu v Rumcajzne. A hoci to bolo pred takmer polrokom, spomienky doznievajú dodnes a sme si vedomí, že ešte dlho budú.

Kahuna:

„Hm… Tohtoročný megáč… Zanechal mi na chrbte otlačený profil sedačky (symbol škoda nezmizol doteraz). A tento rok mi prišiel ako podstatne viac kecací, než nejaký aktívny. Skôr akoby to bolo stretnutie za účelom socializácie, než nejakého herného servera. Hrať sa hralo, ale skôr to bolo o ľudskom kontakte. A bolo to prirodzene fajn, vidieť po roku známe tváre a zabaviť sa v kruhu priateľov."

Je pravdou, že chýbalo to množstvo turnajov, zahájenie vo forme príhovoru alebo obľúbené „Quo vadis DA?" Vzhľadom k tomu, že mám „stužky" len z dvoch účastí na Megáči, nemôžem porovnávať a určite nemienim tvrdiť, že by sme boli o veľa ukrátení. Neverím, že existuje jediná osoba, ktorá by sa cítila nenaplnená. Či už čierny humor o deťoch bez končatín alebo Meaplove ladné krivky v špecifickom plávacom odeve vykompenzovali všetky nedostatky. Jednoducho, ako vždy si každý prišiel na svoje.

Zyr:

„Jakožto pravidelný účastník (účastním se od nepaměti) můžu s postupem času hodnotit kvalitu a přínos těchto akcí. Tak tedy kvalita tohohle srazu nevybočovala z řady předešlých srazů, výborná zábava. Co se týče společnosti, tak v té si každý najde člověka, se kterým si rozumí a má si co říct. Oceňuji přísun stále nových duší."

Nové tváre skutočne opäť pribudli a z môjho hľadiska je skvelé, že vás Čechov postupne bombardujeme slovenskou krvou. A hoc sú to pre nás cesty zdĺhavé a nákladné, myslím, že ani jeden z nás neľutuje jediného centu.

Evangeline:

„Z megáča som si odniesla veľa vecí, ťažko vymenovať. Okrem nových priateľstiev to teda bolo nepreberné množstvo vtipov o Lucinke a jej grupe, za ktoré sa všetci stretneme v jednom kotli - už sa na to teším ;) Taktiež vo mne dlho ostal kúsok plastu zo špekačiek a poučenie, že Zaru netreba v noci nechávať pri stanoch bez dozoru. PS: Kto má tie vodné pištoľky, nech sa ozve. Vďaka ;)"

A jó! Nebolo by od veci ďalšie leto doniesť tých zbraní hromadného ničenia viac. Treba uznať, že v krásnych červených DA tričkách sa skvelo potilo a dostať vodou do tváre malo aj svoju kladnú stránku.

Klop klop. Kto je tam? Určite nie Lucinka...

Dave:

„Z megáče jsem si odnesl spoustu skvělých (i méně skvělých) vzpomínek a hlavně nejroztomilejšího plyšáka ever! Jediné co jsem si z megáče neodnesl, byl obsah vlastního žaludku. Možná letos bylo méně organizovaných soutěží než běžně, a dokonce ani přednáška nebyla, ale nemám pocit, že by to ničemu vadilo, ba i naopak! :P Megáč byl jednoduše super jako vždy :) Prostě Hodor, vždy nepřítomná Anička, Natálka zapálená pro věc a Lucinka se kterou si nikdo nemohl potřást rukou, vždy zachránili situaci."

A neboli ani filmy. Koľko snahy dali dobré duše do toho, aby sme si niečo svorne pozreli. Ale to tak býva, keď príde „človek z OSi" a tvrdí, že niekto nahlásil nepovolené narušovanie autorských práv vo veci projektovania filmov širšej mase ľudí. Samozrejme, že majstri stresu DVDčká polámali skôr, než sa ukázalo, že to len Cmech6 má skvelý zmysel pre humor.

Rohi:

„Legendy DA, známe tváre, či osoby, o ktorých existencii som počul prvý krát… To všetko pod jednou pokrievkou, podliate výletom, pivom, morbídnymi vtipmi, kopou interného humoru, hrami a skutočne strašidelnými historkami pri večernom táboráku (:D). Jediná smola je, že pre ten Jungle Speed nakoniec nikto nešiel :(„

ToXa:

„Vím, že někdo nepřinesl jungle speed – organization fail…!

Verejné poďakovanie

Meaple:

„Jak jsem obdivoval Kahunu, že Ti neustřelil hlavu :D"

Tak a týmto sa chcem verejne poďakovať Winitarovi, hrdinovi sobotňajšej noci, že más skvelé kontakty a dokázal vyriešiť tak náročný problém po tom, ako sa vo mne objavili schopnosti Kitty Prydeovej a nechala som kľúče od auta v zamknutom aute... Dík Winnie, dík tvojmu známemu a jeho čepeli z hokejky.

A tiež ďakujem všetkým, ktorí mi pomohli si po mesiacoch spomenúť na strastiplné momenty Letného megazrazu 2013!

JokerS:

„Jedno pravidlo: nečekej na správnej moment, kdy začít pít pivo. Nebude."

Falliane:

„Kdyby šlo o to, co se mi ještě teď dobře vybaví, tak: bezva procházka do skal; to jak kluci shodili stan na Davea; to, že mi opilej Mejpl s Evženem znásilnili meloun; to, jak Ursa zabouchla auto; ten pocit, kdy mě, bivakující pod širákem, v neděli ráno probudil vyhlídkový balón, prolétávající nad Českým rájem; a hlavně: pistolky ve tvaru rybiček!"

DA a fotbal

Sportem k trvalé invaliditě, říká se. Jakýkoliv sport - tím spíše, je-li kolektivní – v sobě však má něco víc. Dává člověku možnost realizovat se. Vstát od obrazovky a zkusit si to, co obvykle vídáme jen v televizi, na vlastní kůži. Vezme vám sice hodně fyzických sil, ale případné vítězství nebo vstřelení branky vám doleje do žil tolik energie, že si ani neuvědomíte, jak moc vás celé tělo bolí. A to byly také ty hlavní důvody, proč si už někdy před čtyřmi lety pár chytrých hlav řeklo: „Proč ne? Zkusíme to a uvidíme."

Hlavní kus práce v tomto směru vykonali Devlin s Doníkem, když zastřešili těžké začátky finančně, a dali tak nápadu možnost vzniku. K prvním zápasům jsme tak nastoupili v této sestavě: Devlin, DonSimon, Hrun, Radulesku, Perilan, Kraal, Sheinka (!!!), Matob, Bakendrid a Evžen. V následujících letech se mezi nás samozřejmě dostali i kamarádi, kteří s DarkAge nemají moc společného, ale kostrou týmu, jak sami vidíte na původním seznamu, byla vždy smetánka našeho milovaného herně-literárního serveru. Tolik červených kostiček a administrátorů v jednom týmu, to je skoro až k neuvěření.

Navzdory hvězdnému obsazení nebyly začátky našeho týmu zrovna snadné a skóre 2:14 z prvních dvou zápasů je toho nehezkým důkazem. V první sezóně jsme po dvou výhrách a čtyřech remízách nakonec skončili předposlední. Bývali bychom skončili poslední, ale jeden tým měl naštěstí problémy s povinnostmi v podobě pískání zápasů ostatních (v ligách podobné té naší je zvykem podle rozpisu chodit dělat rozhodčího ostatním týmům a v případě, že se nedostavíte, máte bodovou penalizaci), a tak skončil až za námi. Díky Bohu! V následující sezóně se toho moc nezměnilo - stále jsme sbírali zkušenosti nezbytné pro budoucí úspěchy a jedinou zaznamenáníhodnou informací bylo to, že jsme konečně potkali soupeře, který byl horší než my – tým s názvem Invalidní sourozenci.

Zlomovým bodem se však stala sezóna třetí. Do našich řad přibyli tři noví hráči – Jiří Smrček (Withelm), Petr Houser (Houska) a Tomáš Burian (Risst) – a na naší hře to bylo okamžitě znát. Konečně jsme se na zápasy scházeli v dostatečném počtu a v Petrovi Houserovi jsme nalezli rozeného střelce zabijáka – přesně ten typ hráče, který jsme potřebovali. A výhry se najednou staly naším každotýdenním chlebem! Odměnou nám nakonec byl postup do vyšší ligy ze třetího místa.

Plni euforie z postupu jsme vkročili mezi druholigové týmy a hned v prvním zápase nás čekala ledová sprcha v podobě prohry 2:10. Bojovali jsme jako lvi, neskládali zbraně, ale bohužel bez výsledků. Jediné vítězství a podobně osamocená remíza z dvaceti zápasů je možná až krutou ukázkou toho, jak moc se nám nedařilo. Mohlo by se zdát, že zde náš příběh končí. Potupen nesčetným počtem proher odchází tým DarkAge ze scény. My se však nevzdáváme tak snadno a do další sezony ve třetí lize se vrháme po hlavě. Opět míříme za postupem do druhé ligy, kam patříme – po polovině soutěže máme bez porážky v čele tabulky už pětibodový náskok při celkovém skóre 42:9.

A proto apelujeme na vás, krásné (i méně krásné, za to však hlasité :)) uživatelky serveru DarkAge: přijďte nás podpořit! Minimálně pozápasové dýchánky v krčmě U Hoffmanů stojí opravdu za to.

Když na Drbnu jdou chmury

Uběhla už nějaká voda od doby, kdy jste o ní slyšeli naposled. Asi tolik, že se za tu dobu z lehkomyslné optimistky, které nebylo zatěžko provalit kdejaký společenský poklesek, stala paranoidní, usedlá a zamračená osoba, která beze všeho smyslu putuje ulicemi města DarkAge. Taková „grumpy cat" v lidském kožichu, snažící se sama sebe přesvědčit, že je všecičko v pohodičce. Neváhejte a čtěte, co vše ulpělo Drbně v paměti, právě teď a tady pouze pro vás!

Prvním přilitím do pomyslného džbánku negativismu byl fakt, že nevyšel Mirror. Nevyšel v létě, protože to nikomu nevyšlo. Ale nevyšel ani na podzim. A i přesto, že Drbna dobře ví, že svým (již neočekávaným) výkřikem ten malej Šotkův svět nezachrání, nedalo jí to. Asi má toho malýho zmetka tak nějak ráda a nechtěla by citovat svou oblíbenkyni Zarabeth: „Njn, smutná story. Chudák – doteď s ním člověk měl i malou sympatii, podobně jako s přejetým zvířátkem, ale teď už je z něj fakt jenom flek na silnici." Tak nějak jí rozum velí, že ještě nepřišel ten pravý čas na to, aby z Šotka byl jenom hnusnej flek mezi knihovnickými regály. Slabosti pro záporáky se člověk jen tak nezbaví…

Na tomto místě měl být (jako poděkování) drobný příspěvek o Morghotovi, který se ujal nemilé funkce kopáče do líných redaktorů. Milý čtenáři, v tuto chvíli budeš nejspíš – oprávněně – nepotěšen, když ti sdělím smutný fakt, že z Morghotovy skříně zatím žádný kostlivec nevypadl. Tak doufám, že se spokojí s tím, že si ho Drbna vezme na paškál až někdy příště (skříň nevyšla, chystáme se na šuplíky!).

Největší ránu osudu (prosím nepleťte si s „ránou o sud", na to jsou tu jiní experti!) zažila Drbna na letošním megáči. Ne, nejde o to, že nikdo nepřivezl Jungle Speed, ani o to, že Evžen s Meaplem znásilnili melouna, i když i to zanechalo hluboký šrám v Drbnině srdci. Dokonce není vinen ani nenavýšený počet vypitých sudů, noc nestrávená objímáním mísy (nebojte, Drbna nestárne, to jen změna značky výčepního materiálu) nebo nedostatek historek o opilém Doníkovi (samozřejmě nehrozí).
Ten hlavní „organyzejšnfejl" (©Toxa) bylo totiž Doníkovo zásadní pochybení ve věci přednášek. Kdyby tyto řádky nepsala osoba nadmíru slušná, čestná a počestná, jistě by řekla, že tohle prostě Doník pos…! Vy jedete na megáč jenom proto, abyste slyšeli novinky ze svého oblíbeného serveru, na které se celý rok, či dokonce dva, těšíte – a ono to NEPŘIJDE! Skoro jako kdyby Falianne nepřivezla melouna! Evžen se nepozvracel! Zyr nefilozofoval! Zkrátka zklamání jak hrom, protože na megáči nebylo Quo Vadis!

Z úvah o úpadku světa, mravních poklescích administrátorů a nekonečnosti vesmíru (prostě ještě větší depka než mrtvý koťátko) byla však Drbna vytržena další děsivou zprávou – již nikdy nebude vycvičena od Kolapse!

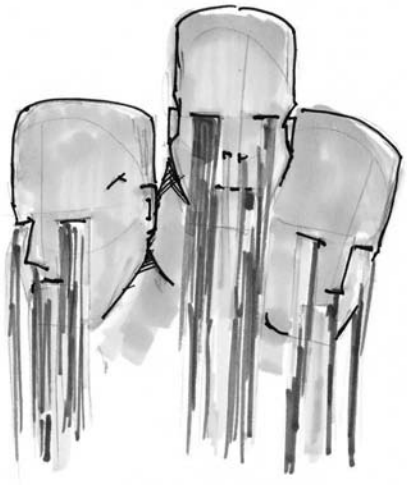
Kam se poděly všechny jistoty DAčka? Co bude dál? Přestane to v uličkách zapáchat rybinou? Bude sesazen snad sám velký Doník?! Všechny jistoty byly zničeny. Máme snad očekávat krutou vládu Hruna a Teranell (a jejich duet při Quo Vadis)?

Pac a pusu,

zoufající, leč stále doufající

Drbna alias Falianne
(pro kterou je stále těžší darovat úsměv každý den;))

PS: Jestli vás bavilo čtení a jestli vás baví Mirror obecně, dejte o tom vědět! Ba co víc, dejte vědět o sobě! Věřte, že vytvořit článek není těžké. Pokud máte čas a alespoň základní psavecký talent (který se předpokládá snad u každého „dárkejdžáka"), neváhejte a přidejte se k nám. Zní to sice jako ohraná fráze, ale zrovna teď, jak jste se mohli dočíst, vás Mirror vážně potřebuje víc než kdy předtím!

Kahuna

Zrcadlový Šotek:

„Neposlouchejte ji!
Já tu mám konečně klid."

Jackie Collins – Šance

Uplakaný letní večer. Venku je šero, kapky bubnují do parapetu, tu a tam se zablýskne. V knihovně není nic, co by mohlo být podrobeno výslechu pod silně zářící lampičkou. Samé přečtené fantasy, příliš dlouhé fantasy, příběh z prostředí anglického opatství... Na nic není ta pravá nálada. Všechno jsou to sice skvělé a propracované tituly, ale takováto atmosféra potřebuje změnu. Uvolnění. Proto se Townie ponořil do hlubin postele, kde se ukrývaly starší tituly všelijakých žánrů. Špionážní, vesmírné... A gangsterské. Takové se tu našly všehovšudy čtyři. A jednou z těchto knih byly právě Šance od Jackie Collinsové. Dnes se jí tedy koukneme na zoubek.

Jen pár slov pro ty, kteří tomuto žánru moc neholdují - ani já se gangsterkami zrovna do hloubky nezabývám. Z tohoto prostředí jsem četl jen Kmotra od Maria Puza, což je charakteristická kniha tohoto žánru. Ale i to mne donutilo nahlédnout do útrob tohoto titulu. Mé představy byly plné sicilských mafiánů, kteří budou postupně získávat moc a ctít jakási gangsterská pravidla. Zní to asi hloupě, ale očekával jsem snahu napodobit Puza co nejoriginálněji a předložit něco podobného zajímavěji. Velký omyl.

Trocha čísel na úvod. Kmotr byl sepsán roku 1969 americkým spisovatelem. Šance byly vydány roku 1981 anglickou spisovatelkou. I proto jsem byl zvědav, jak bude kniha pojata. Stačilo prvních pár kapitol a člověk hned věděl, že tohle má s Kmotrem jen málo společného. Má maličkost civěla na stránky s tupým výrazem a pokleslou bradou. Přirovnal bych to k prvnímu soustu neznámého jídla - chutná to nezvykle, ale velmi snadno se tomu přijde na chuť. Přesně tak totiž Šance působí.

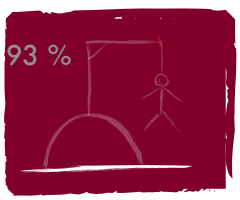
Ale přestanu chodit kolem horké kaše. Pokud jste zvyklí na pestré popisy prostředí, postav, jejich oblečení, mimiky a všeho dalšího, vyvedou vás Šance z míry stejně jako mě. Jackie Collinsová totiž zachycuje děj z naprosto odlišného hlediska. Gangsterské prostředí je hrubé a tuto atmosféru navozuje autorka spíše strohými, leč pro představu dostačujícími, popisy.

V prvních okamžicích mě až překvapovalo, jak „mužsky“ autorka píše. Milostnými scénami se nešetří, ale nemusíte se bát nějakých velkých detailů. Také se připravte na to, že nejde zrovna o nejspisovnější knihu všech dob. Hrubiánů a násilníků je tu tedy dost, vulgarismů neméně. Jste-li na peprnější výrazy hákliví, obrňte se.

Nerad předem prozrazuji příběh knihy, ale tentokrát malému nástinu nakonec neodolám. Děj se odehrává v New Yorku dvacátého století. Příběh začíná v momentě, kdy se do města vrací jedna velmi významná osobnost a zároveň s tím dochází k ohromnému kolapsu. Děj se poté vrací dozadu a čtenář tak má příležitost zjistit, kdo je vlastně ten velký kápo, které osoby s jeho maličkostí souvisí a jsou k ní vázané. Jak stránky ubíhají, dostanete se nakonec zpět do současnosti, abyste se dověděli, jak to celé dopadne. V knize se nešetří zvraty, překvapivými odhaleními a už od prvních stránek pocítíte napětí, které vás i navzdory jednoduchému líčení situace naprosto pohltí. Já osobně jsem si nedal pokoj, dokud jsem knihu celou nedočetl.

Šance jsou navíc prvním dílem obsáhlé ságy, které se autorka věnuje dodnes. Osobně jsem se k dalším dílům nedostal, ale nutno podotknout, že si na ně brousím zuby. Už jen pro tu neuvěřitelnou atmosféru, již jsem při čtení pocítil. Dokonce mě to inspirovalo k úvahám nad questem z tohoto prostředí, ale to už je trochu jiný příběh. Šance se dočkaly i seriálového zpracování, ale přímá filmová adaptace není. Bohužel (či bohudík).

Sečteno, podtrženo: Šance nejsou žádnou lacinou snahou o napodobení jiného díla. Je to originál, jenž vyvede z míry svou odlišností, zajímavostí a do nějž se za deštivého večera velmi snadno začtete. A nezalitujete ani dní, kdy byste namísto čtení mohli běhat v přírodě nebo na něčem pracovat. Takové dílo prostě nepustíte z ruky, dokud nebudete znát konec – a pak vás bude mrzet, že už je za vámi.

Hobit: Šmakova dračí poušť

Málokterý zapřisáhlý fantazák by si nechal ujít právě promítaný druhý díl Hobita. Ani já se nedal odradit a hned s první vlnou fanoušků jsem zamířil na 3D se vším všudy. Koupit popcorn, nasadit brýle, najít v přecpaném kině svoji sedačku a nakonec přežít nudné reklamy.

Druhý díl až na počáteční retrospektivu do Hůrky takřka plynule navazuje na místo, kde skončil ten první. Diváci se mohou těšit na návštěvu Medděda, průchod Temným hvozdem a celý příběh vyúsťuje až u Osamělé hory.

Od samého začátku filmu jste vtaženi do té staré Středozemě, jak ji znáte a milujete. Tomu napomáhá právě už úvodní ohlédnutí do krčmy U skákavého poníka a pokračuje to stále děsivějšími tvářemi starých dobrých skřetů a přítomností samotného Gandalfa. Jackson na sebe nenechává dlouho čekat a brzy už přichází první akce, které dominuje Medděd ve své zvířecí podobě. Počáteční spád děje je až překvapivý a vytváří tak naprostý protipól k předchozímu dílu.

Jakési déjà vu nastává s příchodem do Temného hvozdu - Bilbovým šplhem do korun stromů a útokem pavouků. Poutavá akce a parádně vytvořená monstra vás ujišťují, že to bude ta stará dobrá klasika, jak ji máte rádi, což ovšem po následném boji naruší neočekávané přepadení elfy v čele s Legolasem. Jejich typický kroužek a spor s trpaslíky vás už donutí se zamyslet, jestli se náhodou filmaři tak trochu nevykrádají. Tuto smělou domněnku do několika vteřin korunuje příchod sličné elfky Tauriel a odhalení jejího vztahu s Legolasem, takže z Hobita se stává typický Hollywoodský snímek.

Poameričtění celého filmu vyjde brzy najevo i pro nečtenáře, a to spolu s úprkem trpaslíků v sudech po řece. Dochází k přepadení skřety a Orlando Bloom znovu ukazuje své nadpřirozené schopnosti. Pohybuje se někde mezi rolí baletky, když skáče po hlavách trpaslíků v unášených sudech z břehu na břeh, a zamilovaného královského synka. Abych ale nekřivdil jen jemu: Bombur, který do vteřiny vytasí dvě sekyrky odnikud a pak se s nimi točí jako káča, rozhodně nezůstává pozadu.

Dalším opakováním se je pak postřelení Filiho morgulským šípem. Jeho následné léčení od Tauriel až nápadně připomíná Arwen zachraňující Froda. Zajímavým bodem, který rozšiřuje příběh, je Gandalfova návštěva Dol Guldur. Všechno vypadá nadějně. Očekáváte něco nového, souboj s Nekromantem působí majestátně, ale ubíjející konec s Gandalfem v kleci nad propastí je snad definitivním výsměchem všemu. Jestli toho chudáka zase nezachrání orli, tak už nevím, jak se z téhle šlamastiky dostane.

Co Hobitovi rozhodně nemůžeme upřít, to je výborně utvořené prostředí. Ať už síně elfího krále, jezerní město Esgaroth či Erebor jsou utvořeny s nezapomenutelnou pompou a do Tolkienova světa padnou jako ulité. Milovníkům Sherlocka není snad ani nutné zmiňovat povedený herecký výkon Martina Freemana v roli Bilba. Dalším plusem filmové scény je také skvěle pojatá postava Barda (Luke Evans) a představení jezerního lidu, který dýchá vlastním životem. O Šmakovi ani nemluvím.

Abych tolik rozporuplných myšlenek mohl shrnout, rád bych poukázal na zbytečnou vláčnost některých scén. Například ošetřování Filiho bylo tak dlouho protahované, až začalo nudit a umožnilo divákům věnovat se více než filmu vlastnímu popcornu. Gandalfův vedlejší příběh působil podobně, ale úplně nejvíc se budete nudit u Bilbova nekonečného dialogu se Šmakem.

Kdyby Peter Jackson neklesl k Hollywoodskému stylu, odpustil by si své smyšlené příběhy a postavy a pokrátil by natahované scény, celý příběh by mu vyšel na jeden film a ztratil by ten zatraceně komerční dojem, který teď budí. Navíc by získal novou dynamiku a diváci by možná po první polovině nepřemýšleli, kdy už to skončí.

Na Hobita v kostýmech

Foto: Patrik Cvak

Jak se píše v recenzi – jen málo fanoušku Tolkienova světa si nechalo ujít nový (tedy druhý) díl hobitovské trilogie. A ti nejskalnější se rozhodli, že (stejně jako loňský rok) budou mít skutečný zážitek z návratu do Středozemě jen ve skutečných reáliích. Kino bohužel nesouhlasilo s přestavbou na Hobitín či Roklinku, a tak nezbývalo, než si vytvořit atmosféru vlastním způsobem.

Elfové, trpaslíci, hobiti, lidé, skřeti, jeden drak a další prapodivná stvoření se sešla v pátek 13. prosince před Palace Cinema v Hostivaři v Praze a svým mohutným počtem (média uvádějí kolem čtyř stovek účastníků) přenesli sebe i ostatní mudlovské návštěvníky (ach ne, to je zase jiná pohádka) do světa plného oplechovaných vousáčů, chlupatých nohou, černých obličejů a špičatých uší. I jeden pavoučí zámotek se našel. A pak už stačilo jen vyzvednout lístky (beznadějně vyprodané) a přesunout se na své místo v sále. Nutno podotknout, že film (2D v originále s českými titulky) vyzněl ještě zajímavěji a zábavněji díky trefným poznámkám skřetích spoludiváků. Škoda jen, že budeme muset opět rok čekat na pokračování – ale co jsem slyšela, závěr má být v epickém stylu, tak snad se nám to čekání vyplatí. A co vy, připojíte se?

Pod rouškou anonymity

Psal se dvacátý duben roku 2010, když se krátce po páté odpolední objevil nový příspěvek na fóru Vykované práce. Dawon uveřejnil první podobu hodnocení příspěvků na fórech. Mnozí reptali a začali hledat deset rozdílů mezi DarkAge a Facebookem, jiní tu novinku uvítali. Dawonův informační příspěvek sklidil hned dvacet sedm kladných ohodnocení a čtyřiadvacet záporných. Na mnoha místech se zrodila živá diskuze o této novince.
Když minul duben a vyšlo najevo, že se nejednalo o pouhý aprílový žertík, věci se začaly uklidňovat. „Pluska" a „mínuska" se stala notoricky neodepsatelnou součástí serveru a mnohým by dnes nejspíše chybělo, kdyby nemohli svůj názor vyjádřit pouhým kliknutím.
Tři roky poté přichází nová změna. Po případech, kdy záporné hodnocení kleslo k vyjadřování svých antipatií vůči druhým, nechal administrátorský team odhalit jména hodnotitelů. Ochranná maska anonymity se vytratila a před námi vyplývají ti tajemní „mínuskáři". Se zájmem najíždím kurzorem na lomítko a odhaluji nečekaná jména. JokerS je jedním z nich. Jaké jsou jeho reakce?

Ahoj Jokere,
díky za přijetí mého pozvání k rozhovoru. Je to už nějaký čas, co se odkryla +/-, co na to říkáš, jak to vnímáš?
Ahoj.
Opravdové důvody tohoto kroku jsou mi trochu záhadou, i když mě pár možností napadá. Každopádně to vnímám jen jako chvilkové rozptýlení. Pár lidí alespoň nalezlo zábavu na celý víkend, aby měli přehled o všech „pluskařích"/ „mínuskařích".
Co se týče zveřejnění mých vlastních aktivit v tomto směru, nějak mě to netrápí.

Nakousl jsi vlastní aktivity. Málokomu uniklo, že ses v poslední době v tomhle směru poměrně rozšoupl. Co tě k tomu vedlo? „Mínuska" jsi dával už jen z principu, nebo jak to vlastně začalo?
Co konkrétně je myšleno poslední dobou?

Já tvé mínusy vnímal asi čtvrt roku před zveřejněním, takže tím myslím ten čas, kdy jsi začal pravidelně „mínusovat" ;)
Tak to je přibližně čas, kdy jsem začal být znovu aktivní na DA. Nebyl to tedy nějaký zvláštní impulz, jako spíš samotná přítomnost.
A proč v takovém objemu? Zřejmě jsou časté situace, kdy s někým nesouhlasím.
Určitě v tom někdy hrajou roli i nějaké antipatie, ale ty mají něco společného spíše s nesouhlasem samotným, než s jeho vyjádřením, a to je zas jiné téma.

Takže nezastáváš názor, že by bylo lépe přímo reagovat namísto hodnocení?
Tak jsem to vůbec nemyslel. Někdy mám pocit, že reaguji až přehnaně často. Vždy to samozřejmě záleží na situaci. Diskuze na fórech většinou nejsou dialogy, reaguje více lidí a nemá cenu opakovat, co už někdo jiný řekl. A explicitně psát, že s osobou X souhlasím a s osobou Y nesouhlasím, to radši dvakrát (teď čtyřikrát) kliknout. Anebo když se člověku prostě nechce moc vyjadřovat, ale rád by se na nějakou stranu přiklonil.
Osobně většinou ze začátku reaguji přímo a poté, když se situace stává repetitivní, už se jen přikláním.

Díky za uvedení do obrazu. „Mínuska" a „pluska" však zdaleka nejsou na všech fórech. Našlo by se nějaké, kde ti skutečně chybí a uvítal bys je?
Asi by mi vyloženě nechyběla ani tam, kde teď jsou. Je to jen jedna z funkcionalit a celkově mě překvapuje, že se kolem toho nadělá tolik rámusu. A spíš jsou někde navíc, jako třeba na Botách, Vědmě a podobných, než že by někde chyběla.

Je vidět, že máš na věci svůj pohled. Určitě ne všechno se ti líbí. Kdybys tady na serveru mohl něco změnit, co by to bylo?
Určitě zavedení povinného IQ testu při registraci a nastavení minimální hranice. Teď vážně. Až na nesmyslný systém single questů, na jehož téma jsem již několikrát něco psal, bych asi nic neměnil, respektive mě teď nic nenapadá.
Že ne vše se mi líbí, je spíše otázkou mezilidských vztahů, než samotného DA :)

To je z mé strany vše. Díky za rozhovor. *22*